

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 5

Mai 1991

27. årg.

Mitt vitnemål!

Det rører seg vel mange tanker hos oss, nå om dagene, så også for meg. Vaktmann, hvor langt på natt? Hva med spådommene profetene ropte ut i sin samtid - er det de som går i oppfyllelse nå? Kommer Jesus snart og henter sin brud? Får jeg være med da?

Hva med slekt, venner, bekjente, naboer og bedehusfolket? Så, midt i dette Alvoret, kommer en sang til meg. Den ble så levende.

Den himmelske lovsang har rikere toner, mer liflig og sølvren en klang enn all jordisk musikk, skjønt vårt hjerte seg fryder Når skogen og dalen gjenlyder av sang.

Å herlige lovsang i Guds paradis Når himlens herskarer istemmer hans pris.

*Der oppe er sangen lik vannenes brusen,
Og himlen er full av dens lyd.
De salige ånder sin Frelser lovpriser,
De jubler av glede og synger av fryd.*

*Kun de kan den himmelske lovsang istemme
Hvis sjel har fått nåde hos Gud
Ved troen på Jesus, sin Herre og Frelser,
Kun disse skal se ham og kalles hans brud.*

Er det slik i himlen? Hærskarene og de salige ånder, fyller alt, med jubel og lovsang til Frelserens pris!

Men her nede på vår arme jord, går det å her være glad - juble i lovsang? Det var her i sorgen, gleden våknet hos meg. «Kun de kan den himmelske lovsang istemme hvis sjel har fått nåde hos Gud, ved troen på Jesus».

Tenk, da tok «harpestrengene» i hjertet til å skjelve i undring og takk. Alt her og nå, har jeg del i frelsen som Jesus kjøpte så dyrt til meg på korset.

*Nå er jeg løst og fri!
«Sjela mi fryder seg i min Gud!»*

Margrete Skumsnes

La dere ikke legge under trelldommens åk

Les Gal. 5,1-13

Arme galatere, slik kan en vel trygt si det. De som hadde skuet inn i frihetens fullkomne lov (Jak. 1,25), de var nå forført. Den vei Paulus hadde ledet dem inn på, den ble etterhvert for smal for dem. Det ble med dem som med israelsfolket i ørkenen. De lengtet tilbake til «kjøttgrytene i Egypten».

Paulus må rope ut her; til *frihet* har Kristus frigjort oss, v1. Og det er ikke noen uopplyste hedninger han roper til, men det er mennesker som har sett inn i evangeliets hemmelighet. Det var ikke bare lærdommer de hadde tatt imot fra Paulus, men det var *Åndens åpenbaring*.

Nå har noen «særlig åndelige», fått vrangsnu dem, så aldeles, at Paulus må forsøke å rope til dem påny det budskap de engang ble frelst ved. Å du, for en nød!

Og de som kom og forvirret dem, sa: Javisst gjelder dette med Jesus, som Paulus har lært, men Paulus går for langt i dette. Det er nemlig mer! Vi må også holde *loven*. Du kan vite Gud vil vi skal holde loven! I dag ville vi vel si; du må også *leve* som en kristen. Og det er jo sant i en rett sammen-

heng. Hva vil det så si å leve som en kristen? Jo, det er å ta imot Guds ord i lov og evangelium. Det som dømmer meg for min synds skyld, og det som frikjenner meg for Jesu skyld. Å vandre som en kristen her i verden, det er å vandre i evangeliet. Det er å se hen til Jesu liv, ifra Hans fødsel til Hans død, oppstandelse og himmelfart, og akte det for nok for sin egen del. *Nok!*

Paulus taler her om lydighet mot sannheten. v7. Og sannheten er som to motpoler, alt ettersom den lærer om mennesket, og om Gud og Hans frelse. *Helt og fullt* fortapt i meg, *helt og fullt* frelst i Jesus.

Det er når det blir rokket ved dette *helt og fullt*, i den ene eller den andre sammenheng, at det skjer som Paulus her beskriver: «En liten surdeig syrer hele deigen». v9. Og så går det evig galt med det menneske.

Det er av og til at et befengt lem må skjæres av for å berge resten av legemet. En må være «hard med seg selv» her, altså. Skriften taler om å ta til fange enhver tanke under lydigheten mot Kristus, og rive ned tankebygninger og

enhver høyde som reiser seg mot kunnskapen om Gud.

Og så skriver apostelen her om dette som var kommet inn i Galatermenigheten: «Denne overtalelsen kom ikke fra Ham som kalte dere». v8. Det er altså ikke slik dere har lært Guds frelse å kjenne!

Jeg har lært en Gud å kjenne, som var som ild for meg. Og det har du også, dersom du lever med Gud idag. Du lærte Ham å kjenne *etter loven*. Kunne du leve med Ham? Ble Han deg til Liv? Nei, du gikk nedtrykt, urolig, fredløs. Han var så vrang. En kom liksom ikke på talefot med Ham. Han møtte deg bare med spørsmål:

«Har du bedt i dag? Har du lest? Har du vitnet for noen? Lever du som kristen? Elsker du meg, virkelig? Er ditt hjerte rett for Gud?» osv. Du på din side ville gjerne være en kristen, så langt du forsto, men Han var ikke fornøyd med det. Du skulle *praktisere!* Ikke bare *ville!* Du skulle være *lydig!*

Ble Han deg til liv? Ble det slik at du noengang *gledet deg* i Herren? Joda, du kunne vel kjenne en viss glede og tilfredsstillelse, de ganger du syntes det hadde lykkes et stykke på vei, men gledet du deg noengang *i Herren?* *Det* er jo de troendes styrke! Neh. 8,10. Nei, du gikk der så tung og sukkende under alle de krav som var lagt innover deg. Og de samme krav du selv levde under, la du på dine medvandrerere.

Nei, Han ble deg såvisst ikke *til liv*, men Han ble deg *til død!* Og overalt hvor du møter denne Gud, som presenterer for deg en uoppfylt lov, tar Han gleden i fra deg, og gir deg død istedet! Du er under loven! Under forbannelsen! Du som engang har sett inn i friheten, hva vil *du* med denne Gud? Hva venter du deg? Er det ikke heller slik, at hver gang du møter Ham, så flyr du til den Gud som har åpenbart seg i evangeliet? Enkelte søker Gud slik Han åpenbarer seg i loven, og den tilstand av

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.
Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

uro og indre dom over sin synd som det medfører. For dette blir for dem en bekreftelse på at de lever med Herren, at de slik «sørger over» sine synder. Det de ikke forstår, er at de kun har med *Guds vrede* å gjøre! De har kun ro den tid de er *borte fra Gud*. Guds vrede åpenbart i loven, dette som også de troende kjenner vel til, og som forårsaker at de flyr inn i evangeliet.

Sannheten er jo nemlig den, at denne lovens Gud, som jo også er den sanne Gud, Han er ute av stand til å frelse deg. Han ville ødelegge deg. Ja, Han ville være for deg en fortærende ild. Rom. 8,3 a og Hebr. 12,29. Skulle du og jeg kunne bli berget og få møte Ham med frimodighet, mens vi ennå hadde synd (for det har vi), så måtte Han ta vår synd bort på en slik måte at den ikke lenger kunne tilregnes oss. Så ble *det* veien Han gikk. Derfor er Han åpenbart i verden for å ta på seg, og bort, *verdens* synd. *Din* synd! Ja, nettopp den du har kjent på idag! *Tilregnes deg ikke*, for Jesu skyld! Regn nå med det! La Han nå få overtale deg! Hører du ikke Guds ord?

Hva skal vi så rose oss av, uten av Jesus Kristus og Ham korsfestet? Eller er du rettferdigere enn andre mennesker du? Er du som Jesus? Han som ikke søker rett-

ferdige, men gir *syndere* livet for intet.

Tenk deg nå at du satt fengslet, dødsdømt, og nå var dagen kommet, da den helt rettferdige dommen skulle eksekveres. Så kommer vokterne og henter deg, men ikke for å føre deg i døden, men for å vise deg et underlig syn. Der i galgen henger et dødt menneske istedet for deg! Du kjente Ham ikke, men Han kjente deg! Å du, hvor mange som ikke kjenner sin Frelser! Så kunne du gå fri ut gjennom fengselsporten.

Fra den stund av, så ville livet ditt blitt som et liv *etter døden*. Hver morgen du slo opp øynene til en ny dag, ville du være deg bevisst, at denne dagen opplever jeg ene og alene p.g.a. *en stedfortreder*. Slik roser en troende seg alene av Jesus Kristus og Ham korsfestet!

Det er jo også det som står, at vi er gått over ifra døden til livet, *ved Ham*. Syndelivet mitt, alt dette som veller fram fra mitt naturlige menneske, enten det kler seg i *hellige gevanter*, eller *åpenbare synder*, det døde der på korset i en stedfortreder. «Det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, Han som elsket meg og gav seg selv for meg». Gal. 2,20 b.

Det er blitt et helt nytt liv. Et liv etter døden. Og dette livet, det er

Jesus! Dette mitt gamle menneske som hadde syndet slik, at det var dødsdømt, det døde der, på korset. Og når Jesus stiger av graven, så har jeg fått et nytt liv.

Det var jo for meg

Visst forsøker dette dødens legeme igjen og igjen å reise seg og ta over, slik som det faktisk hadde skjedd hos galaterne, men jeg skylder det ikke noe.

Det hender at dette dødens legeme kler seg i åndelighet. Du kan møte mye av det, men det er som om «duften» (2 Kor. 2,16) ikke blir den rette. Det er noe som mangler. Vitnesbyrdet blir ikke *om Jesus*. Dette kan være så fint, at det ofte må en særskilt nådegave til for å avsløre det. Noen slike var det som var kommet til galatermenigheten.

Vitnesbyrdet om Jesus! Tenk Han bar mine synder på sitt legeme, og det er nok! Dette som synes så urimelig for følelse og fornuft. *Det* er nok. Korsets anstøt, som Paulus skriver om her, v.11. og som han var forfulgt for. At der, på korset, døde dette som du så gjerne vil sette din lit til. Nemlig kjødet. Tanken, fornuften, viljen! Det kan jo bare vekke forargelse dette budskap, hos den som ennå har noen tro til kjød, og dermed også bevirke det apostelen gjør oppmerksom på her, nemlig forfølgelse. Og dersom du

på forhånd hadde tenkt deg ut hvem som da ville bli dine forfølgere, så vil du kunne få deg en stor overraskelse, men det skal vi ikke ta for oss her.

Men om dette er til stor forargelse for den egenrettferdige, så er det for synderen, han som kjenner hjertedommen svi dypt der inne, et velsignet budskap. Ja, fullstendig legedom! Det er ikke alltid jeg kan tilegne meg det som jeg gjerne ville, (ja, når kan jeg det forresten?) men jeg takker likevel Gud for det.

«Skjønt jeg ei kan tro det som jeg ville, er dog saken alltid like sann». *Alltid like sann!* Jesus har hengt der, og det kan ikke gjøres om. Han kaller mennesket ved navn og forkynner: «For deg!» Det er et Guds kjærlighets verk for sin kjære skapning. Den var Ham så kjær at Han løste den ved sitt eget blod! Den høyeste pris som kunne gis, og det ikke p.g.a. hva skapningen er i seg selv, men Han utvalgte deg i Kristus fra evighet av til å bli likedannet med Hans Sønnns billede (Rom. 8,29), og det bilde Gud der ser, det er det Han stunder etter å virkeliggjøre. Nei, ikke det du er i deg selv, det kommer overhode ikke i betraktning, men hva du er *i Jesus*.

Jeg fatter det ikke, men det har da heller ikke Herren forlangt av

meg. Han bare forkynner meg, at det er slik og vil selv sørge for at vi får helt og fullt del i det. Han selv har kjøpt oss så dyrt, om vi ikke, som galaterne her, kaster vrak på det. Så ville de streve seg fram ved egne gjerninger, egen hellighet, og ved ytre tegn. Merk

deg det; det som synes for mennesker.

«Til frihet har Kristus frigjort oss. Så derfor fast, og la dere ikke igjen legge under treldommens åk». v1.

Einar Kristoffersen

Gi akt på deg selv og på læren

«Men ånden sier med klare ord at i kommende tider skal noen falle fra troen og holde seg til forførende ånder og demoners lærdommer. Gi akt på deg selv og på læren! Bli ved med dette. For når du det gjør, skal du frelse både deg selv og dem som hører deg». 1. Tim. 4,1 og 16.

De våkne kristne idag kjenner på stor nødvendighet av dette i vår tid. Bibelen lærer klart at i endetiden går det mot forførelser. Ja, endog for dem som bekjenner seg for å være pilgrim-mer på troens smale vei. Var det nødvendig å «gi akt» på Paulus og Timoteus sin tid, så er det enn mer nødvendig idag, i vår farlige anstrengte tid. Det er verd å merke seg at Jesus prioriterte nødvendigheten av Marias hjertebehov for Jesus som det alt avgjørende. Martas opptatthet med tje-

nesten innebar åpenbart en snare og fare for å tape den gode del (Luk. 10,38-42).

I vår tids sterkt betonte tjenesteforkynnelse burde Jesu lære på dette område inspirere oss til å gi akt. Ikke minst på oss selv. Både Guds ord og erfaring viser at dette er en av de mest besnærende forførelser for oss bekjennende kristne. Bibelen advarer oss alvorlig om å ransake oss selv, om vi er i troen. Hele Israels folk gled bort fra Gud, forført nettopp av sin nidkjærlighet for Gud. I Rom. 10, gir Paulus uttrykk for sin store bedrøvelse over denne forførelse bort fra Guds nådelivs livsfunksjoner.

Det var ved djevelens listige, falske fredsforkynnelse, med evangelisk kunnskap i hodet istedet for at «Ordet slik til hjertet går at liv og lys vi derav får».

Vi står i fare for å føres inn i en død rettroenhet med følgende døde gjerninger som ikke holder mål for Gud på dommens dag. Når denne tilstand tar plass i ledersjiktet, aktiviseres og passiviseres aktuelle personer etter eget menneskelig skjønn, istedetfor Helligåndens avgjørende nådelivsfunksjoner.

Da jeg selv som 16 åring ga meg over til Gud, for 66 år siden, ble vi vanligvis overvåket og møtt med spørsmål om vi hadde fått *sett oss frelst!* Det vil si, fått del i det nye livet i Jesus, med frelsesvisshet på Guds grunn. Det gikk år for meg før Den Hellige Ånd fikk avkle meg alt det som var av meg selv, og som jeg ville bygge frelsesvissheten på. Ja, det er en stor nåde fra Gud, at Han lot meg grave så dypt ned, at Han fikk sette mine føtter på Klippen, Jesus min evige Stedfortreder innfor den Hellige Gud.

Jeg glemmer aldri denne første kampens tid i uvisshet og falske håp som heldigvis brast. Jeg har ofte i mine vitnesbyrd fortalt om engang Svend Foldøen talte om den vakte tilstand og den frigjorte tilstand. Jeg husker hvorledes jeg kjente meg igjen i den vakte tilstand, og tenkte at jeg kanskje var en rett kristen likevel. Men så kom «det tveeggede sverd» i det han sa: «Og så langt kjenner trel-

len og hyklerin seg også igjen». Deretter talte han om den frigjorte tilstand, som jeg klart fikk se, at jeg ikke hadde del i. Så lot Gud meg grave dypere, for å lære sannheten om meg selv å kjenne, som er så avgjørende nødvendig. På min rent menneskelige måte forsøkte jeg å få det til å leve og oppføre meg som de andre kristne. Dette gikk heldigvis dårligere og dårligere for meg. Selv om jeg hadde liten frimodighet og det kostet meg meget, forsøkte jeg av og til å vitne og be på offentlige møter. Men det som til slutt førte meg ned på Klippen, var Rom. 4.5, «- den som ikke har gjerninger, men tror på Ham som rettferdiggjør den ugudelige, *hans* tro regnes ham til rettferdighet».

Det var forkynneren Johs. Daasvand som gav meg dette skriftstedet, en gang jeg var hos ham i sjelesorg. Da dette endelig gikk opp for meg, at Gud gav meg lov til å regne meg som et frelst Guds nådebarn, som en ugudelig i meg selv; og det bare for Jesus, min evige Stedfortreders skyld, fikk jeg virkelig finne hvile i Jesus, på Klippegrunnen. Ja, som grenen på «vintreet». Da fikk også vintreets gode frukt gå gjennom meg. Jeg som i meg selv, i mitt kjød, bare var en skrøpelig og ugudelig synder. Men Gud

hadde nå kledd meg i sin bryllaupsdrakt for ugudelige, som er Jesus. Hans egen Sønn, som gjelder i mitt sted for Gud. Joh. 15, 5 var nå blitt en virkelighet for meg. Det avgjørende for meg var å få bli i Jesus, som den som ingenting selv kan gjøre. Jesus alene var blitt mitt eneste og alt i mitt forhold både til Gud og mennesker. Jeg merket bare at jeg begynte å leve et nytt liv.

Jeg hadde oppgitt å kunne få til noe kristenliv som holdt mål for Gud. Jeg kjente bare en trang til at også andre måtte få se hva Gud hadde gitt dem i Jesus fra evige tider, og at de kunne ta imot det som ugudelige i seg selv. Dette sang jeg om på arbeidsplassen for arbeidskameratene, av hjertets trang. Dette ble innholdet i mine bønner og vitnesbyrd. Jeg fikk lov av sjefen å si noen ord,

når vi ved forskjellige anledninger var samlet i pausen. Jeg gjorde det av hjertets trang, midt i min skrøpelighet. Ved forskjellige anledninger i mitt daglige liv, leste jeg et Guds ord og ba, der hvor det ikke var vanlig at noen gjorde det. Dette ble ofte til selvbebreidelse for meg etterpå. Men jeg merket at det var noe i det nye livet som drev meg, slik at det også kunne virke til ubehag, ja, forargelse for noen. Det jeg hadde trang til på livsveien kunne bli stengt. Men da blir det desto kjærrere for meg på bønnens vei.

«Jeg har så lun en hytte i bøn-
nen med min Gud. Vi synd og
nåde bytter, og jeg er Jesu brud.
Der legger Han sitt øre så nær
mitt hjerte matt. Jeg merker Han
kan høre, om ei et ord blir sagt».
Nye SB. nr. 580.

Kristoffer Høie

Bartimeus

Markus 10,46-52

Det var mørkt for Bartimeus. Men han syntest å ha fatta tillit til Jesus. «Jesus, Davids son, gjer sælebot på meg!» - Du kan gje meg synet!

Han hadde tillit til Jesus mens det endå var mørkt for han. «Sæle dei som som ikkje ser og endå trur!» Joh. 20.29.

«Kva vil du eg skal gjera for deg?» Å, Jesus, lat meg få igjen synet, lat meg få sjå deg på nytt! Då sa Jesus til han: Gå heim att! Trua di har hjelpt deg». Eller som det står i bokmålsbibelen: «Din tro

har frelst deg». Og med ein gong fekk han att synet og fylgde Jesus på vegen». Han fekk synet igjen - han fekk sjå Han som han trudde på .

*«Vel går det imot, å tro og ei se,
Visst koster det møye og strid!
Men Jesus som bar min evige ve,
Er også i stormen min fred!*

*«Se Jesus er nær, Om stundom
han synes langt borte!»*

Ragnar Opstad

Herre, styr du mine tanker!

«For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, sier Herren. For som himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier, og mine tanker høyere enn deres tanker». Jes. 55,8-9.

Ja, slik taler Herren i formannings form, og opplyser hver den som vil se, om denne *sannhet*. Vi er alle avveket, og etter vår naturlige sans, uten forstand på Herrens veier og tanker. *Korsveien!* Der hvor alt menneskelig møter sin dom og sin død. Alt vårt som vil reise seg og rose seg, det møter sin dom. Bare Herren står det om den dagen da Gud skal holde dom. Jes. 2,11.

Dette vil vårt stolte og hovmodige hjerte ikke bøye seg for, før Herren har fått ta oss i sin skole. Da blir vitnemålet som salmistens: «Før jeg ble ydmyket, fór jeg vill, men nå holder jeg *ditt* ord». Salme 119,67. For før jeg ble ydmyket, spurte jeg ikke Herren til råds, men fulgte mine egne syner. Og resultatet ble følgelig skade for Guds folk, og ikke gagn, som det var tenkt til. Å, våkn opp for alvor! Spør meg, sier Herren.

Det er i den ydmyke og bøyede sjel Guds nåde får flyte fritt inn,

og ut til andre. Den stolte står Han imot. 1. Pet. 5,5.

I sanne vekkestider skjer det alltid det, at det menneskelige, kjødelige får sitt dødsstøt, og sønderknuste sjeler får flytte inn i, og opplives ved Guds nådes evangelium. Det ser vi også i Skriften, når lovens ord traff hjerte og samvittighet. «Hva har vi gjort?» Hva skal vi gjøre, brødre?» osv. I slike tider var det Herren alene som var stor, og den som bygde Guds rike, var Hans Ånd. Og så lenge de fikk leve i denne nåde og eie vishet om barnekår hos Gud, så lå det dem på hjerte å bringe *evangeliet* ut, for de så i det hele verden renses i Kristus. Og Gud sørget for, bl.a. ved å tillate forfølgelse, at de ikke fikk slått seg til ro og etablert seg, med de ble *drevet* stadig videre. Det var det ordet de var frelst ved, som sto i sentrum, og de hadde ikke noe annet å ta vare på her i verden, enn det evangelium Herren hadde betrodd dem. Det fikk de eie, det fikk de glede seg i, og det fikk de bringe ut. De var *fri!* De tjente Herren!

Så gikk årene, de skiftende tider hadde også innvirkning på de troende. Den første vekkestens glød døde hen, og følgelig ble ver-

den, både den religiøse og den åpenbare, mere forsonlig stemt. De troende kom inn i en «smul havn» for kjødet. Og når ikke lenger Åndens liv og åpenbaring «bruste» og ga mål og mening, måtte de finne noe selv. Når Herren ikke lenger bygde, begynte de å bygge selv, istedet for å vende seg til Ham i denne nød. Og de begynte å etablere «kirkesamfunn». Som ikke nødvendigvis er det samme som de helliges *åndssamfunn*. Nei, tvertimot, noe *istedet for* de helliges åndssamfunn. En menneskeopprettet erstatning. Et surrogat for det som var gått tapt. Nå var de ikke lenger fri. Nå hadde de fått en ny «herre, nemlig «kirken». Som om man kunne tjene to herrer! Derfor ble etter hvert tanken slik, at det å tjene «kirken», var *et og det samme* som å tjene Herren.

Den uhyggelige utvikling innen denne «kirke», (Pavekirken,) viser jo klart at så ikke var tilfelle. Det var mennesketanker, og frukten ble som alltid da, ikke Guds vei.

Kristen «organisasjon» er nødvendig (Gud er ordens og ikke uordens Gud) og tjenlig så lenge den fungerer som *tjener* for Guds nådegaver, men blir en motånd straks den begynner å bygge og tjene seg selv. Her trenger vi virkelig å få del i Guds tanker, og

leve i dem. For her er vanskelig å skjelne. Men *Gud alene* skal du tilbe! Det er slik med mange av disse kirkesamfunn, at skal du bli innlemmet i dem, så må du sverge denne «kirke» troskap. Den inntar etter hvert Guds rolle overfor sine medlemmer og krever både kropp og sjel.

Vi ser også, at i den første tid hadde de som sto utenfor, age for Guds menighet. Det var *åndskraft!* De erkjente *dens hellighet*. Ap.gj. 5,13. Og det var heller ingen (spesielt ikke i forfølgelsestidene) ytre glans. Det var ikke «noe å være med i» for det kjødeligsinnede menneske. Det var for dem som levde med Herren, og derfor ikke var opptatt med det ytre, men «det får koste hva de vil, men jeg må hjem til himmelen». Og Guds rike gikk fram.

Det var annerledes dengang «kirken» var noe å være med i, hadde makt og innflytelse, ja, nærmest *all* makt, og en reiste katedraler til monument over seg selv. Men da ble den også, som Skriften vitner om Babylon, et tilholdssted for onde ånder - et fengsel for hver uren ånd. Åp. 18.2. Uren = urensset! Ugjenfødt!

Til frihet har Kristus frigjort oss! Bli ikke trell av mennesker, skriver Paulus til Guds folk. La oss vokte oss og be om Guds nåde til å ta vare på det Han har

betrodd oss. Be for den organisasjonen du er i, at den må få være tjenlig for Ham og bli bevart som et åndssamfunn, hvor vi får tjene hverandre med den nådegave hver har fått! Djeveren søker å splitte opp og ødelegge de helliges samfunn, for han, om ikke vi, forstår den enorme betydning det har.

Men det som det fremfor alt er om å gjøre for oss, er *ikke* å få alle mulige ting *rett*. Bibeltroskap, legmannssyn, rett syn på virksomhet og tjeneste, osv. Alt dette kan du ha full orden på, uten å eie liv i Gud. Kriteriet er ikke at man *vil være tro* (ville ikke fariseerne og de skriftlærde nett-

opp være tro?), men at en selv får *leve* i evangeliet. Først da blir alt dette andre, som her er nevnt, og som er viktig nok, *sant* rett.

Her er nok av elementer i historie og nåtid, som mer enn villig, vil bruke uenighet i slike ting, til å trekke disipler *etter seg*. Ap.gj. 20,30. Omvende folk til sitt syn! Men den som selv får leve rett med Gud, han vil alltid peke bort fra seg selv, og sitt «parti», hen til det Guds lam, som bærer verdens synd. Joh. 1,28.

«Kast meg ikke bort fra ditt åsyn! Ta ikke din hellige ånd fra meg!»

Einar Kristoffersen

Å forkaste - bli forkastet

Guds Ord er mektig til å frelse din sjel. Jak. 1,21. Ordet er fra evighet av. I begynnelsen var Ordet, og Ordet var Gud. Joh. 1.1. Gud og hans Ord er ett. Som Ordet er, er Gud. Og som Gud, er Ordet.

Ordet er i blant oss. Det er en lykte for min fot, og et lys for min sti. Ordet er den hellige Ånds sverd. Ef. 6,17. Ved det arbeider Gud på og i våre hjerter. Det trenger seg inn, kløver og dømmer menneskets innerste. Da blir

mennesket opplyst om hva det er og på hvilken vei det er.

Menneskets fornuft er formørket. Det tar ikke i mot det som hører Gud til. Det er oss en dårskap, og vi kan ikke kjenne det. 1. Kor. 2,14. Mennesket foretrekker løgnen fra Satan framfor Guds Ord. Derfor sier Guds Ord at mennesket må forlate sin vei og sine tanker og omvende seg til Herren. Es. 55,7. Å følge sine tanker, er å forkaste Guds Ord. Det som er lyset og Livet, ja, Gud selv.

Dette er alvorlig. Fariseerne tok ikke i mot Guds Ord, og dermed gjorde de Guds råd til frelse for seg til intet. Saul var utvalgt av Gud til konge over Israel. Han var ulydig mot Ordet (forkastet det) og ble forkastet av Gud. 1. Sam. 15. David var i samme situasjon. Han fulgte sine egne tanker. Da svant hans livssaft som ved sommerens tørke. Han kjempet mot Ordet, det som var, er og blir. Omsider gav han Ordet rett. Han tok i mot det, og det ble han til frelse.

Hva gjør du med Ordet? Forkaster du det? Da forkaster du Livet. Får Ordet drive deg til omvendelse? Ikke bare en gang, men daglig? Den som vil berge sitt liv skal miste det, sier Jesus. Derfor som den Hellige Ånd sier: I dag om du hører hans røst, da forherd ikke ditt hjerte. Heb. 3,7-8. Men ta i mot Guds Ord som er mektig til å frelse din sjel.

Drives du til Kristus i din nød, til avhengighet av stedfortrederen? Da er det Ordet som får gjø-

re sin gjerning i deg. Og når du får tro dine synder er slettet ut av Jesus, da er det Ordet som har skapt troen i ditt hjerte. Du er født av Ordet, av Gud selv. Du mister ditt liv, men den som mister sitt liv for Jesu skyld, skal finne det.

Bli i ORDET! Da blir du i Gud, og du er rik i ham.

Ved Ordet ble du vakt og drevet til Kristus. Det gav deg Kristus, og du ble rettferdiggjort. Bli i det, og du helliggjøres og bærer frukt som varer. Ordet er nyttig til lærdom, overbevisning, rettleiding, opptuktelse i rettferdighet, for at det Guds menneske kan være fullkomment, duelig til all god gjerning. 2. Tim. 3,14-17.

Ordet skal bevare deg til du står for Lammets trone og synger Moses og Lammets sang sammen med de frelste.

Forkaster du Ordet, gjør du Gud til en løgner, og du blir selv forkastet av Gud.

Lars Fossdal

Webbs siste åndedrag

Den engelske kanals bølger rullet mektige og dype. Inntil denne tid hadde ingen menneskelig svømmers arm kløvet den i

hele dens bredde. Drevet av begjær etter å gjøre hva ingen annen ennå hadde gjort, og i tillit til sin veldige muskelstyrke, tilbake-

la den berømte svømmer Webb de drøie fire mil og satte sin fot på den franske kyst.

Da han ofte var i vannet og alltid slapp uskadt fra det, begynte han å tro at lykken ikke ville svikte ham. Og da han en dag betraktet *Niagaras* kokende kaskader, besluttet han å risikere sitt liv for å vinne ennå større ære. «Alt beror på at lykken er med en!» sa han. Det har gått bra hittil, og det går nok bra nå også. Jeg tar risikoen!»

For siste gang, skjønt han ikke visste det, kledde han sig i sin velkjente svømmedrakt og tok det skjebnesvangre hopp ut i de ville, skummende bølger. Han var en god stund under vannet, så ble han synlig igjen, idet han tok sine kraftige svømmetak, men de frådende bølger grep ham, som om han var et halmstrå, og slynget ham ubønnhørlig inn i den forferdelige malstrøm, som han så dumdristig hadde trosset. Rundt omkring han stod tusenvis av tilskuere, selv i trygghet, men uten den minste mulighet for å kunne hjelpe *ham*.

På bredden av den store floden er det en klippe, som kalles «Past Redemption Point» (= «Den siste rednings odde»). Det er en liten odde som stikker ut i vannet, ubemerket av turistene. Ingen som er kommet nedenfor denne odde, er, etter hvad man vet, noensinne

blitt reddet. På den ene siden er liv, håp og frelse, men på den andre død, fortvilelse, undergang, og det er bare en håndsbred grense imellem.

Webb ble av bølgene slynget forbi «Den siste rednings odde» og knustes i fallet.

I livets hvirvlende strøm dras vi stadig nærmere det punkt, som ingen vender tilbake fra, og du vet ikke, når du så tankeløst drives med strømmen, hvor snart du er der, der ved «Den siste rednings odde». Denne hvisken i ditt hjerte av et bibelord, som du lærte på mors kne; en vidunderlig redning fra en overhengende fare; den dag da du stod ved en åpen grav og skuet inn i dødens ufattelige mysterium; en sykdom som drev dig så nær Guds rike, dog ikke innenfor. Nå når du leser dette, har du igjen en anledning til å frelse din sjel. Kanskje det er *den siste*, kanskje du, om du forkaster den, kommer forbi «*Den siste rednings odde*» i ditt liv og redningsløst slynges ned i fortapelsens avgrunn.

Gud sier: «Min Ånd skal ikke dømme blant menneskene evindelig» og «O, om du dog visste, om enn først på denne din dag, hva som tjener til din fred! Men nå er det skjult for dine øine».

(Fra *Håndbok for reisen fra døden til livet*)

Holder du på og venter?

En ung mann kom til syndserkjennelse og begynte å rope: «Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?» Han gikk til en venn som var en bekjennende kristen, og lettet sitt hjerte for ham og bad ham ivrig og alvorlig om å få vite, hvordan han skulle bli frelst. Vennen forklarte at om han bare *ventet* tålmodig, så skulle han, når «Guds tid» var kommet, få det han lengtet etter. «Men *hvor lenge* skal jeg vente?» spurte den bekymrede mannen.

«Jeg kan ikke svare på det spørsmålet», svarte den andre.

Måned etter måned gikk. Han «ventet» og «ventet» på «Guds tid». Hans sjels angst ble større og større. Til slutt besluttet han å hilse på en annen venn og få råd av ham. Nå blev han tilrådet ikke å «vente», men i stedet alvorlig å be til Gud om forlatelse.

Hvor lenge skal jeg be om forlatelse?» spurte den urolige mannen.

«Du må holde på å be, og når tiden er inne, så får du vite,» var svaret.

Han ba alvorlig og *anropte* Gud om frelse. I lengre tid stred og kjempet han i bønn til Gud, i det han anropte ham om tilgivelse og

bønnfalt ham om barnhjertighet for sin sjel.

Da tre år var gått, begynte han å tenke på om ikke allikevel hans venner hadde gitt ham feilaktige råd, og derfor besluttet han å søke hjelp hos en tredje person og få vite hvordan *han* hadde fått syndenes forlatelse. Da han hadde redegjort for det hans andre venner hadde sagt, og hvordan han hadde holdt på å «vente» og «be», viste denne venn ham Guds enkle vei til frelse. Han viste at *Gud* hele tiden hadde ventet og formanet ham til å la sig forlike med Gud, at Jesus allerede hadde inntatt hans plass, var død i hans sted, hadde oppfylt loven og betalt skylden. Da den bekymrede mannen hadde oppdaget feiltagelsen, «tok han straks Gud på ordet». Jesus sier: «Kom til mig, alle I som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi eder hvile». (Matt 11,18)

*Fra Håndbok for reisen
fra døden til livet.*

Drøfting om oppstarting av bibelskole/kurs på årsmøtet

Som annonsert i april-nummeret av Lov og Evangelium, så blir det 1. juni et rådsmøte i Sannidal i Telemark. (Mo bedehus). Den store sak som vil bli gjenstand for drøfting er eventuell oppstarting av bibelskole/kurs i NLL's regi. Resultatet av disse drøftingene vil så bli lagt fram på årsmøtet på Solborg. Styret tar sikte på at den endelige avgjørelse kan tas her. Styret mener videre at denne sak er for stor og omfangsrik til at den bare kan drøftes på årsmøtet. Derfor rådsmøtet i Sannidal 1. juni. Dette er en stor og viktig sak for organisasjonen, og du som kjenner deg forpliktet på arbeidet vi står i og har synspunkter på virksomheten videre, bør møte fram, primært på rådsmøtet 1. juni - eller på årsmøtet i juli.

De som følger med i de kristne skolars internatmiljø, vet at tidsånden også forlengst har fått fotfeste her. Når man videre ser den teologiske utvikling som mange av bibelskolene i landet bærer preg av, og hører om den sang- og musikkundervisning som der foregår, så er det mange foreldre som ikke ser med glede, men med bekymring på sine unges skole-

smertelig blir dette når man jo vet at for de fleste sin del, skjer dette oppholdet i viktige modnings- og dannelsesår.

Det er med disse tanker styret henvender seg til den enkelte, med det dristige spørsmål om det er syn og vilje til å skape mulighet for bibelskole/kurs hvor de gamle, pietistiske livsidealer fortsatt får dominere, og hvor bibelundervisningen bærer preg av et helt og fullt tillitsforhold til Skriften på alle områder. Vel møtt til viktige drøftinger.

Styret

Herrens tjeneste

**Han er åpenbaret en gang ved tidenes ende
for å bortta synden ved sitt offer. Hebr. 9,26.**

Den som har fått se inn i dette og får nåde til å tro det, kan med glad hjerte og full visshet si: Jeg vet ikke mer av noen synder, for de ligger på Kristi skuldrer. Nå kan de jo ikke på en gang ligge på ham og på oss. Derfor kan jo ingen si om seg selv at han gjør fyldest for sine synder ved sin egen rettferdighet. For det å gjøre fyldest for synden og utslette synden tilkommer Kristus alene. Men Kristus er ikke et verk av meg eller deg eller noe annet menneske. Han er sann, evig Gud og sant menneske som har

ofret seg for våre synder. Han bærer all synd, angriper den, drukner den og gjør den til intet i dåpen og på korset. Nå lar han forkynne for deg at han har gitt sitt legeme hen og gytt ut sitt blod for deg til dine synders forlatelse. Tror du dette, så er også dine synder deg forlatt. Du er from og rettferdig, du får den Hellige Ånd, du kan stå synden imot. Og når du av svakhet overvinner av synden, skal den ikke tilregnes deg, så sant du blir i troen.

Dette kalles syndenes forlatelse.

Martin Luther

TELTMØTER

26. juni - 7. juli blir det teltmøter i Vestfold. Teltet blir stående like ved Andebu sentrum.

Talere:

Odd Dyrøy og Godtfred Nygård.

Sang:

Magne Straumstein og lokale

sangkrefter.

Møtene begynner kl. 20.00, søndager kl. 19.00.

*Unge og eldre, hjertelig
velkommen.*

Norsk Luthersk
Lekmannsmisjon